

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 527/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/6/2019 z 19. septembra 2019 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/121/2021 z 26. apríla 2023, ktorým dovolanie v časti náhrady ušlého zisku zamietol, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávneho postupu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu Trenčín (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Ústavnou sťažnosťou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rozsahu označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žiada ústavný súd, aby zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky, a tiež žiada náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka bola v právnom postavení žalobkyne v spore o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vedenom pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10C/21/2011 (od 1. júna 2023 Okresný súd Trenčín, v konaní aktuálne vedenom pod sp. zn. NM-10C/21/2011).

3. Sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 18. júna 2010 domáhala, aby súd uložil žalovanej Slovenskej republike (v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 165 969,59 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a sumu vo výške 29 874,526 eur z titulu náhrady škody v dôsledku nesprávneho procesného postupu a nezákonného rozhodnutia v súvislosti s jej trestným stíhaním pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Trestné stíhanie bolo v prípravnom konaní zastavené.

3.1. V priebehu konania sťažovateľka žiadala rozšírenie žalobného návrhu (30. mája 2011) na 337 182,38 eur (t. j. o 307 307,854 eur) za obdobie od júna 2007 do mája 2017, keď z dôvodu neprideľovania nových prípadov z Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „KR PZ v Trenčíne“) mala prísť o zákonom stanovenú minimálnu odmenu exekútora. Súd uznesením z 27. októbra 2011 rozšírenie žalobného návrhu pripustil. V rámci záverečného návrhu sťažovateľka právne prekvalifikovala svoj nárok z náhrady škody na ušlý zisk.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 10C/21/2011-1369 z 24. marca 2015 (v poradí druhým) žalobu zamietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky napadnutým rozsudkom č. k. 17Co/6/2019 z 19. septembra 2019 (v poradí tretím) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4.1. V časti rozšíreného žalobného návrhu (bod 3.1. tohto uznesenia) považovali súdy vznesenú námietku premlčania žalovanou stranou za dôvodnú. V časti zvyšného nároku na ušlý zisk konštatovali absenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom sťažovateľkou tvrdeného ušlého zisku. Obdobne v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy dospeli k záveru, že nie sú splnené zákonné požiadavky na priznanie tohto nároku. Sťažovateľkou namietané informovanie verejnosti o jej trestnom stíhaní prostredníctvom hovorca krajského riaditeľstva vyhodnotili tak, že to nemožno subsumovať pod nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), namietajúc nesprávne právne posúdenie otázok: a) nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, b) posúdenie informácie o trestnom stíhaní sťažovateľky verejnosti poskytnutej hovorkyňou Policajného zboru ako takej, ktorá nie je nesprávnym úradným postupom, c) premlčanie nároku na ušlý zisk a d) posúdenie nároku na ušlý zisk. Po konštatovaní prípustnosti dovolania a po meritórnom dovolacom prieskume najvyšší súd v rozsudku č. k. 4Cdo/121/2021 z 26. apríla 2023 dospel k záveru, že dovolanie v časti týkajúcej sa náhrady ušlého zisku nie je dôvodné, a preto ho v tomto rozsahu zamietol podľa § 448 CSP. Dovolaniu v časti namietaného nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy vyhovel a rozsudok odvolacieho súdu v prislúchajúcej časti zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka jednoznačne a zreteľne vymedzuje rozsah ústavnej sťažnosti tak, že smeruje proti tej časti ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu, ktorá je vecne zameraná na posúdenie opodstatnenosti sťažovateľkou požadovanej náhrady ušlého zisku v jeho nepremlčanej časti, t. j. do sumy 28 874,524 eur.

7. Vo vzťahu k rozhodnutiu dovolacieho súdu vo vymedzenom rozsahu sa sťažovateľka sústreďuje na druhú z právnych otázok týkajúcich sa ušlého zisku ako kategórie náhrady škody (v jej nepremlčanej časti, pozn.). V dovolaní namietala, že okresný súd a krajský súd posúdili inštitút ušlého zisku takým spôsobom, že by nikdy nebolo možné ušlý zisk ako kategóriu náhrady škody priznať vo vzťahu k samostatne zárobkovo činným osobám. S poukazom na bod 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka tvrdí, že dovolací súd vyabstrahoval podstatu jej dovolacích námietok v relevantnej časti dovolania tak, že tá smeruje proti záverom súdov nižších inštancií o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a ušlým ziskom, ktorá je skutkovou otázkou. Je tak zrejmé, že túto otázku najvyšší súd (meritórne, pozn.) neskúmal na rozdiel od otázky vo vzťahu k premlčanej časti ušlého zisku. Sťažovateľka preto tvrdí, že dovolací súd dospel k záveru, že jej dovolanie v časti náhrady ušlého zisku vo výške 29 874,526 eur je neprípustné, preto bol povinný v tejto časti dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

8. Vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu v úvode sťažovateľka sumarizuje:

- a) odôvodnenie svojho žalobného nároku na náhradu ušlého zisku;
- b) výsledok vykonaného dokazovania v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorým bol záver o nepreukázaní skutočnosti, že dôvodom na neprideľovanie spisov bolo trestné stíhanie sťažovateľky;
- c) obsah odvolania proti rozsudku okresného súdu z 24. apríla 2015 so zdôraznením arbitrárnosti záveru súdu (uvedeného v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, pozn.), ako aj s poukazom na vzájomné odporovanie si svedeckých výpovedí (na ktorých založil okresný súd svoj záver o nepreukázaní príčinnej súvislosti) a na nepravdivosť tvrdenia súdu o nepreukázaní počtu prideľovaných spisov pred 14. februárom 2007 (sťažovateľka výslovne odkázala na čísla listov v spise, kde sú všetky návrhy, ktoré jej prišli na exekútorsky úrad od roku 2001 do 2008);
- d) svedecké výpovede niektorých svedkov v konaní pred všeobecnými súdmi, z ktorých je nepochybné, že svedkovia – zamestnanci KR PZ v Trenčíne sa nepriznali k tomu, že rozhodli o ukončení spolupráce so sťažovateľkou, prípadne došlo vo výpovedi svedka ako pôvodcu rozhodnutia o nepridelení nových vecí k popretiu rozhodnutia o ukončení spolupráce a pod.

9. Na základe uvedeného považuje sťažovateľka hodnotenie dôkazov okresným súdom prevzaté bezo zvyšku krajským súdom o nepreukázaní vzniku príčinnej súvislosti medzi jej trestným stíhaním a neprideľovaním jej spisov zo strany KR PZ v Trenčíne za krajne arbitrárne a nesúladné so základnými právami sťažovateľky. Uvádza tiež, že odvolací súd sa k otázke jednostranného hodnotenia dôkazov, na ktoré poukazovala v odvolaní, nevysporiadal nijakým spôsobom. V naznačených súvislostiach odkazuje na judikatúru ústavného súdu (č. k. II. ÚS 210/08, III. ÚS 90/2015).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím krajského súdu a najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu ušlého zisku ako kategórie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorému predchádzalo arbitrárne (jednostranné) hodnotenie dôkazov v konaní pred okresným súdom a nevysporiadanie sa s touto skutočnosťou v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať rozsudok krajského súdu.

12. Argumentácia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti smerujúca k rozsudku krajského súdu zameraná na arbitrárne hodnotenie dôkazov a na nedostatočné odôvodnenie (bod 8 a 9 tohto uznesenia, pozn.) v zásade zodpovedá dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Uvedený dôvod dovolania však nebol uplatnený v dovolacom konaní.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd uvádza, že obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces (I. ÚS 68/2022).

14. Ústavný súd konštatuje, že arbitrárne hodnotenie dôkazov namietané v ústavnej sťažnosti je preskúmateľné podľa § 420 písm. f) CSP v konaní pred dovolacím súdom, a to v podobe preskúmania logickej, funkčnej, teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov. V opačnom prípade by skutkové závery ostali nedotknuteľné tak, ako ich uzavrel krajský súd. Právny poriadok práve prostredníctvom posudzovania porušenia práva na spravodlivý proces umožňuje aj dovolaciemu súdu, aby preskúmal, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko svojvoľné, že dochádza k porušovaniu tohto práva. Strana totiž nemôže byť bez možnosti nápravy vystavená tomu, že z vykonaných dôkazov budú vyvedené neprípustné a nelogické závery. Uvedené nie je pritom v rozpore s § 442 CSP, podľa ktorého je súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je totiž preskúmanie procesného postupu súdu (III. ÚS 104/2022, I. ÚS 116/2023).

15. Porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sa súd môže dopustiť aj tým spôsobom, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov žalobcu, prednesené na súde prvej inštancie i v podanom odvolaní (sp. zn. 5 Cdo 57/2019, 2 Cdo 100/2018, 4 Cdo 3/2019, 4Cdo/125/2019, 4 Cdo/120/2019, 1 Obdo/7/2018).

16. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľka mohla námietky formulované v ústavnej sťažnosti smerujúce proti krajskému súdu uplatniť už skôr, a to v dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP. Nenaplnila tak kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré neumožňuje šetriť si argumenty, o ktorých vedela a ktoré sa dali uplatniť ešte pred konaním o ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 191/2015, II. ÚS 71/2021). Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie riadnym spôsobom [v tomto prípade uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP] nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a túto možnosť sťažovateľka v tomto prípade mala. Sťažovateľka napokon ani netvrdí, že niektorú z jej námietok v dovolacom konaní nemohla uplatniť.

17. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti namietajúcej porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru arbitrárnym hodnotením dôkazov a nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu odmietol ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým dovolanie v časti náhrady ušlého zisku zamietol:

18. Sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v tej časti, v ktorej rozhodol o zamietnutí dovolania. Konštatuje, že časť dovolania týkajúceho sa otázok ušlého zisku ako celku bola vo výroku napadnutého rozsudku zamietnutá. Zdôrazňuje, že vecný, resp. meritórny prieskum uskutočnil najvyšší súd len vo vzťahu k ušlému zisku v jeho premlčanej časti. Zo sťažnostnej narácie ústavný súd identifikoval konštrukciu nosnej námietky takto: dovolací súd *meritórne* nepreskúmal tú časť dovolania týkajúcu sa nepremlčanej časti uplatňovanej náhrady ušlého zisku, a preto, ak najvyšší súd pri konštatovaní, že záver súdov nižších inštancií o nepreukázaní príčinnej súvislosti je skutkovou otázkou, bol povinný dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Sťažovateľka tak v podstate tvrdí, že pri nenaplnení jednej z hypotéz právnej normy podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (ktorou je v danom prípade najvyšším súdom konštatovaný skutkový charakter dovolacej otázky) mal najvyšší súd dovolanie odmietnuť z procesných dôvodov.

19. Tento východiskový sťažnostný argument, resp. názor sťažovateľky sám osebe, tak ako to prezentuje sťažovateľka, nie je spôsobilý vyústiť do vyslovenia porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

20. Principiálnym dôvodom je to, že medzi tvrdeným pochybením najvyššieho súdu a porušením základného práva a slobody absentuje príčinná súvislosť. Okolnosti takejto príčinnej súvislosti musí sťažovateľka tvrdiť a preukázať. Sťažovateľka túto požiadavku v tomto konaní nesplnila. V prípade, že len tvrdí nesprávnosť meritórneho rámca vybavenia jej dovolania v posudzovanej časti bez toho, aby relevantným spôsobom preukázala, ako ju mohol zvolený meritórny spôsob rozhodnutia (namiesto procesného vybavenia dovolania) poškodiť na jej právach, takto namietané pochybenie procesného charakteru samo osebe nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne

konanie. Ústavný súd dodáva, že nie je možné ani implicitne takúto príčinnú súvislosť zo sťažnostnej argumentácie vyvodiť.

20.1. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že zákonodarca v § 45 zákona o ústavnom súde výslovne normatívne upravil viazanosť ústavného súdu rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, aby nebolo pochyb, že ústavný súd nebude za navrhovateľa určovať rozsah ústavného prieskumu ani vyhľadávať konkrétne dôvody, pre ktoré sa navrhovateľ obracia na ústavný súd (nad rozsah návrhu navrhovateľa môže ústavný súd rozhodnúť len v konaní o súlade právnych predpisov). Aj v konaní pred ústavným súdom teda platí zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán). Dôvody návrhu (kvalitatívna stránka ústavného prieskumu) predstavujú opísanie toho, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov navrhovateľ považuje napadnutý postup alebo rozhodnutie za porušenie ústavy, resp. dohovoru. Aj pri dôvodoch návrhu ústavný súd zásadne akceptuje autonómiu vôle navrhovateľa a ak zákon o ústavnom súde vyslovene neuvádza inak, nemá spravidla možnosť rozhodovať *ultra petitem* a rozširovať ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý navrhovateľ požaduje (navrhuje). Z viazanosti ústavného súdu dôvodmi návrhu vyplýva aj povinnosť navrhovateľa uviesť dostatok skutkových tvrdení, právne relevantné dôvody vo vzťahu k namietanému porušeniu toho-ktorého ústavného práva alebo slobody (ústavnoprávnu argumentáciu) (porov. Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 257.).

20.2. Ústavný súd podporne uvádza, že namietané pochybenie najvyššieho súdu (za predpokladu, že by v okolnostiach tejto veci aj o pochybenie išlo, por. bod 21 tohto uznesenia, pozn.) nedosahuje takú intenzitu, resp. taký ústavnoprávny rozmer, ktorý by bol spôsobilý vyústiť do vyslovenia porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou je ochrana ústavnosti konania pred všeobecnými súdmi. Z tohto dôvodu rozlišuje ústavný súd medzi prípadmi, keď nezákonný procesný postup alebo rozhodnutie všeobecných súdov vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku a prípadmi, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup protizákonný – protiústavnosť konania nezaloží a už vôbec nie z hľadiska materiálneho.

21. Ďalším nemenej podstatným dôvodom, pre ktorý ústavný súd nemôže vyhovieť ústavnej sťažnosti, je skutočnosť, že z pohľadu ústavnej konformnosti posudzovanej veci je vecný, resp. meritórny rámec vybavenia posudzovanej dovolacej otázky realizovaný najvyšším súdom v zásade správny. Vychádzajúc z obsahu relevantnej časti dovolania, v ktorom sťažovateľka vyjadrila nesprávnosť posúdenia jej nároku na ušlý zisk, ako aj z relevantnej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu v bode 22 vyplýva, že dovolací súd v súlade § 421 CSP vecne posudzoval sťažovateľkou označený judikát dovolacieho súdu vo väzbe na jej prípad. Pretože dovolací súd dospel k záveru, že sudy sa neodklonili (resp. nemohli sa odkloniť) od výkladového pravidla vymedzeného v posudzovanom judikáte, konštatoval nedôvodnosť posudzovanej časti dovolania. Skutočnosť, že najvyšší súd narazil na prekážku v ďalšom meritórnom prieskume, ktorým je skutkový charakter dovolacej otázky, je potom irelevantná. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd s uchopením predmetnej dovolacej otázky sťažovateľa, ktorú vyhodnotil ako otázku skutkovú, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, vysporiadal jasne a zrozumiteľne.

22. Ústavný súd dodáva, že o inú situáciu ide v prípade, ak sťažovateľ namieta, že jeho dovolanie je nesprávne zamietnuté (prípadne odmietnuté). Vtedy ústavný súd preskúmava samotný proces civilného súdneho konania a v rámci neho ústavnú súladnosť zamietnutia daného mimoriadneho opravného prostriedku. O tento prípad však v tomto konaní nešlo. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v zásade ani neuvádza, či zamietnutie dovolania sťažovateľky v časti nepremlčanej náhrady na ušlý zisk z dôvodov konštatovaných najvyšším súdom spĺňa požiadavky kladené na súdne rozhodnutie, neargumentuje v prospech dôvodnosti podaného dovolania v posudzovanej časti a ani relevantným spôsobom nespochybňuje záver najvyššieho súdu o správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v časti nároku na náhradu ušlého zisku).

23. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu